

SHIBA INU *Peten* *sprzeczności*

Odporny, ale delikatny. Niezależny, ale czuły. Spokojny, lecz ruchliwy. Taki właśnie jest shiba inu, pies, któremu Japończycy przyznali status Narodowego Zabytku Przyrody. Mieszkańcy miast cenią sobie jego łagodność wobec dzieci i niewiarygodną wręcz dbałość o zachowywanie czystości. Ta ostatnia cecha sprawia, że znawcy rasy nazywają shibę psem-kotem.

Na tle innych ras azjatyckich, jak choćby tosa czy akita inu, shiba wyróżnia się niewielkimi gabarytami ciała. Jego rozmiar określa już sama nazwa, shiba inu znaczy bowiem mały pies. Przodkowie tej rasy żyli w Azji około 2000 lat temu. Należą do nich prawdopodobnie chow-chow i kyushus, które wraz z najeźdźcami chińskimi dotarły do Japonii. Dały one początek sześciu japońskim rasom, z których część już wymarła.

Shiba inu zdaniem niektórych kynologów jest najstarszą rasą, która pojawiła się w górach na wyspie Honsiu. W zależności od miejsca, w jakim żyły, shiba inu wykazywały

W 1928 roku myśliwi i kynolodzy zaniepokojeni realnym zagrożeniem wymarcia rasy powołali stowarzyszenie mające na celu ochronę czystych linii shiby. Do hodowli używano osobników zachowanych w górach, z dala od cudzoziemskich wpływów. Pierwszy oficjalny wzorzec został opracowany w 1934 roku. Trzy lata później Japonia uznała rasę za część dziedzictwa narodowego, a shiba uzyskał status Narodowego Zabytku Przyrody.

Ochrona ras rodzimych

Populacja shiby znacznie ucierpiała podczas II wojny światowej i zagrożona była wy-

jako psy do towarzystwa. W Polsce shiba znany jest od około dziesięciu lat. Jeszcze nie zdobył popularności, ale ma coraz większą rzeszę miłośników.

Czyścioch

Shiba inu jest psem energicznym i czujnym. Podobnie jak wszystkie psy azjatyckie jest niezależny, ale jednocześnie bardzo serdeczny wobec właściciela. Swoje uczucia okazuje jednak w sposób mało demonstracyjny, raczej z rezerwą i spokojem. Podobnie jak inne rasy azjatyckie, akita czy chow-chow, przejawia niezwykłą zdolność zachowywania czystości. Szczenięta shiby już

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE Z HODOWLI

- uszy niestojące
- ogon krótki lub obwisły

Oprócz wad powodujących wykluczenie z hodowli wyróżniamy inne obniżające oceny na wystawach w zależności od stopnia ich występowania:

samce o żeńskim wyrazie lub suki o męskim wyrazie;
psy, których wzrost odbiega od dopuszczalnego we wzorcu;
tytozryz lub przodozryz,
znaczne braki w uzębieniu (5 lub więcej);
maść kremowa, łaciata lub inne maści, których nie przewiduje wzorzec;
psy lęklive.

pewne różnice morfologiczne. Te małe, silne i wytrzymałe psy są bardzo odporne, a zwarte futro chroni je zarówno przed zimnem, jak i upałem. Początkowo hodowano je jako psy myśliwskie, do polowania na ptactwo i drobną zwierzynę w regionach górskich. Posługiwały się węchem, ale także wzrokiem. Były używane do nagonki, do wypłoszenia zwierzyny z nor oraz do tropienia. Według legendy odważny shiba potrafił stawić czoło dzikowi, a nawet niedźwiedziowi. Bardzo zwinnie poruszał się w zaroślach. Słowo „shiba” można przetłumaczyć dwojako: jako „mały”, a także jako „zarośla”. Ten wszechstronny pies z powodzeniem pełnił również rolę stróża oraz towarzysza dzieci.

Pod koniec XIX wieku do Japonii sprowadzono inne psy myśliwskie, między innymi setery i pointery. Stworzyło to ogromne zagrożenie dla czystości rasy shiba, dokonywano bowiem krzyżówek między rasami.

ginięciem. Dzięki opracowaniu programu selekcji hodowlanej osobników, które przetrwały na wsiach, oraz uporowi wielu hodowców uratowano rasę przed zagładą. Wojnę przeżyły trzy typy piesków z trzech różnych regionów Japonii: sanin shiba, mino shiba i shinshu shiba. Zostały one odszukane i zakwalifikowane przez doktora Hiroyoshi Saito według ich użyteczności pod wspólną nazwą „shiba”. Dzięki nim, a głównie samcowi Tako, który zdobył wyróżnienie jako jedyny pies odpowiadający wzorcowi rasy w 1932 roku, oraz (później po II wojnie światowej) psu Aka of Fugoku powstał współczesny shiba.

Dziś shiba jest bardzo popularny w Japonii (co roku rejestruje się 10 tysięcy szceniąt). Należy do 10 najliczniejszych ras, a jego populacja jest znacznie większa niż akity i tosy. Dużym uznaniem cieszą się shiby w Stanach Zjednoczonych, gdzie pojawiły się w 1954 roku. Cenione są głównie

w wieku około trzech, czterech tygodni starają się wyczołgać poza gniazdo, żeby na zewnątrz załatwiać swoje potrzeby fizjologiczne. Choć matka sprząta po szczeniakach nawet do 6 miesięcy, jej maluchy nie chcą brudzić w legowisku. Ta niespotykana cecha może przysparzać nie lada problemów w dorosłym życiu shiby. Psu raczej pęcherz pięknie, niż zdecyduje się na załatwienie potrzeb fizjologicznych w domu.

Wygląd

Pod względem budowy fizycznej shiba stanowi archetyp szpica azjatyckiego o stojących spiczastych uszach i zakręconym ogonie. Zachował wiele cech psów prymitywnych, przede wszystkim dzięki izolacji Japonii od świata Zachodu. Jak wspomnieliśmy na wstępie, to pies niewielkich rozmiarów. Samiec mierzy 40 cm w kłębie, suka zaś 37 cm. Standard toleruje wahania 1,5 cm w górę i w dół. Masa ciała waha się od 9 do 14 kg. Drugorzędowe cechy płciowe są wyraźnie zaznaczone, dlatego już na

DOWÓD OSOBISTY (na podstawie wzorca)

Grupa: V FCI (szpice i psy w typie pierwotnym), sekcja 5 (szpice azjatyckie i rasy pokrewne)

Wzrost: 40 cm (psy), 37 cm z tolerancją 1,5 cm (suki)

Głowa: czoło szerokie, policzki dobrze rozwinięte, stop wyraźnie zaznaczony, kufa prosta, fafle przylegające, cienkie i krótkie, nos czarny, zgryz nożycowy

Oczy: nieduże, trójkątne, koloru ciemnobrązowego, lekko skośne

Uszy: małe, stojące, trójkątne, skierowane do przodu

Sylwetka: grzbiet prosty i silny, łędźwie szerokie, silnie umięśnione, żebra umiarkowanie wysklepione, klatka piersiowa głęboka, brzuch podciągnięty

Ogon: wysoko osadzony, wysoko noszony, zakręcony nad grzbietem, rozprostowany sięga prawie do stawów skokowych

Szata: włos okrywowy twardy, szorstki i prosty, podszerstek miękki i gęsty, na kłębie i zadzie włos nieco dłuższy, najdłuższy włos na ogonie

Umaszczenie: rude, czarne podpalane, sezamowe; we wszystkich kolorach wymagane jest tzw. urajiro, czyli białe umaszczenie po bokach kufy, na policzkach, po spodniej stronie zuchwy, szyi, piersi, tułowia i ogona, po wewnętrznej stronie kończyn przednich i tylnych

pierwszy rzut oka można odróżnić samca od suki. Głowa shiby jest typową głową szpica. Pies ma szerokie czoło, wyraźny stop, spiczastą kufę, nożycowy zgryz, uszy niewielkie, trójkątne, lekko pochylone ku przodowi, stojące. Powinien mieć czarny wierzchołek nosa. Spojrzenie niewielkich trójkątnych ciemnych oczu psa jest pewne siebie i ufne. Głowa osadzona jest na grubej, mocnej, proporcjonalnej w stosunku

do niej i tułowia szyi. Shiba ma mocny i prosty grzbiet, łędźwie szerokie i dobrze umięśnione, brzuch podkasany. Wysoko osadzony ogon pies nosi zakręcony na grzbiet lub w kształcie sierpa. Jeśli jest wyciągnięty ku dołowi, powinien sięgać prawie do stawu skokowego. Ogon krótki lub wiszący stanowi poważną wadę. Shiba inu ma proste i mocne kończyny zakończone łapami o zwartych wysklepionych palcach

i ciemnych pazurach. Pies porusza się lekko i energicznie.

Okrywa włosowa składa się z twardego prostego włosa okrywowego i miękkiego gęstego podszerstka. Włos jest nieco dłuższy na ogonie. Wzorzec dopuszcza pięć kolorów: rudy, czarny podpalany, sezamowy (równomierna mieszanka włosów białych i czarnych), sezamowo-czarny (włos czarny przeważa w stosunku do włosów białych), sezamowo-czerwony (tło szaty jest czerwone pomieszane z czarnymi włosami). Podobnie jak u akity we wszystkich dopuszczalnych umaszczeniach musi występować urajiro. Ten japoński termin określa obecność białawych włosów na bokach pyska, kufy, policzków, pod zuchwą, na gardle, przedpiersiu i brzuchu, a także na spodniej stronie ogona i wewnętrznej stronie kończyn.

Koci charakter

Znawcy mówią o nim, że to pies-kot. Koci charakter przejawia się naturalną skłonnością do zachowania czystości, cichym zachowaniem i dyskrecją. Shiba potrafi z łatwością przystosować się do każdej sytuacji. Ponieważ jest domatorem, z przyjemnością będzie wiódł żywot kanapowca! Jednak szybkość, wytrzymałość, odporność na wysiłek pozwalają wychować go na prawdziwego sportowca. Ten bardzo wytrzymały piesek może towarzyszyć właścicielom podczas joggingu czy rajdów.

